

Men vergelijk hiermee wat over de weldadigheid aan behoeftigen vanuit loutere beweegredenen van de plicht gezegd wordt, namelijk waar de wereldrechter diegenen tot de ware uitverkorenen van zijn rijk uitroept, die de noodlijdenden hebben geholpen zonder ook maar de gedachte in zich te laten opkomen dat zo iets nog een beloning waard is (waardoor ze de hemel als het ware tot een beloning zouden verplichtten precies op grond van het feit dat zij handelden zonder acht te slaan op een beloning). Dan ziet men duidelijk in dat wanneer de leraar van het evangelie spreekt over de beloning in de toekomstige wereld, hij van die beloning niet de drijfveer van ons handelen heeft willen maken, maar slechts een voorwerp (als een zielsverheffende voorstelling van de voleinding van de goddelijke goedheid en wijsheid in Zijn leiding van de mensheid) ter zuiverste verering en het grootste morele welbehagen voor een rede die de bestemming van de mens in haar geheel beoordeelt.¹

---

¹ Immanuel Kant, *De religie binnen de grenzen van de rede*, Amsterdam: Boom (2004), 233.